మహారాణీ—పేటా పెట్టె

వసుంధర

ఆమె బీచివద్ద కూర్చుని వుంది. గాలికి కదలాడే కురులను ఒక్కసారి కూడా సవరించుకోవడం లేదు. ఆమె దీర్ఘాలోచనలో వున్నదనడంలో ఏ మాత్రం సందేహం లేదు.

అతను కొంతదూరం వుండి ఆమెనే పరిశీలిస్తున్నాడు. అతడామెను యథాలాపంగా చూడడంలేదు. అతడి కళ్ళు ఆమెలోని ఎత్తుపల్లాల్ని నిశిత దృష్టితో పరికిస్తున్నప్పటికి వాటిలో కోర్కెకుమించి ఆశ ప్రతిఫలిస్తోంది.

కొంతసేపయ్యాక అతడామెను సమీపించాడు.

ఆమె అతడిని పట్టించుకోలేదు.

"నమస్కారం మేడమ్!" అన్నాడతను.

ఆమె ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగింది. అతడివంక అదోలా చూసింది. అందమైన ఆడవాళ్ళు పలికితే బంగారమవుతుంది. అందుకని వాళ్ళెక్కువ మాట్లాడరు. ఆమె అతడివంక నువ్వెవరు—అన్నట్లు చూసింది.

"నా పేరు రామం. నాకు మీ పేరు సునంద అని కూడా తెలుసు. మిమ్మల్ని రెండురోజుల క్రితం బజార్లో చూశాను. అప్పట్నించి ఓసారి కలుసుకుని మాట్లాడాలని ప్రయత్నం. ఇప్పటికి సిద్ధించింది—" అన్నాడతను.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఏం మాట్లాడతానన్నట్లు చూసింది.

"కూర్చోమంటారా?" అన్నాడు రామం.

ఆమె కూర్చోమనలేదు. కానీ అతడు కూర్చున్నాడు.

సునంద ఇబ్బందిగా ముఖం పెట్టింది.

"మీరు బియ్యే సెకండియర్ చదువుతున్నారు. నేను బియ్యే ప్యాసై మూడేళ్ళయింది. ఈ ఊళ్ళోని థియేటర్ కళ్యాణి మాదే!"

అప్పుడామె కళ్ళలో రవంత కుతూహలం కనబడింది.

"నాన్న నాకా థియేటర్ వదిలేస్తానంటున్నాడు. మా అన్నయ్యకు రాజమండ్రిలో క్రూసిబుల్ ఫ్యాక్టరీ వుంది. మాకింకా చాలా వ్యాపారాలున్నాయి. థియేటర్ చూసుకుందామా, మరేదైనా వ్యాపారం చూసుకుందామా అని ఆలోచిస్తూ ఇంకా ఏదీ తేల్చుకోలేదు. ఎందుకంటే ఈ విషయంలో కాబోయే భార్య సలహా తీసుకుందామని ఆగాను. అన్నట్లు నాకింకా పెళ్ళి కాలేదు...."

సునంద ఇంకా నోరు విప్పలేదు. ఇంకా చెప్పమన్నట్లు చూసింది.

"పెళ్ళి చేసుకోమని నాన్నా బలవంత పెడుతున్నాడు. ఎందరో ఆడపిల్లల తండ్రులూ బలవంత పెడుతున్నారు. కానీ నేనే ఒప్పుకోవడంలేదు. నాకు నచ్చిన పిల్లను నేనే వెతుక్కుంటానని బయల్దేరాను....అయితే పని గట్టుకుని

ఇదే చూడడంలేదు. రెండ్రోజుల క్రితం మిమ్మల్ని బజార్లో చూశాను...."

అప్పటికి సునంద నోరు విప్పింది — "అయితే ఏమంటారు?"

"మీరిష్టపడితే మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకుంటాను—అహా అలా కోపంగా చూడకండి — మీ పెద్దవాళ్ళు, మా పెద్దవాళ్లు మాట్లాడుకున్నాకనే అన్నీ అవుతాయి. అన్నింటికంటే ముందు నాకు కావలసింది మీ అభీష్టం తెలుసుకోవడం. మీరిష్టపడ్డానని ఒక్క మాట చెబితే— పెళ్ళయ్యేవరకూ మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుసుకోనని హామీ కూడా యిస్తాను...." అన్నాడు రామం.

"మీరు చెప్పడం అయిందిగదా—ఇంక నేను చెప్ప వలసింది కూడా వుంది. వింటారా?" అంది సునంద.

"చెప్పండి!" అన్నాడు రామం ఉత్సాహంగా.

"నేను మీ ధైర్యాన్ని అభినందిస్తున్నాను. సాధారణంగా ఆడవాళ్ళ ఎదుటపడి ఇలా చెప్పగల ధైర్యం ఎంతోమంది మగవారికుండదు. ఆ ధైర్యానికి కారణం మీ ప్రేమ బలమే అయుండవచ్చును. నేనంటే ఇష్టపడే వాడికి బలమైన ప్రేమ వుండాలన్నది నా అభీష్టం—" అంది సునంద.

"థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్!" అన్నాడు రామం.

"నేను నా అభీష్టం చెప్పాను తప్పితే మిమ్మల్ని మెచ్చుకోలేదు. మీకు బలమైన ప్రేమ వున్నదో లేదో తెలుసుకోడం కోసం నేను మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలు వేస్తాను. మీరు నన్నెంత సూటిగా అడిగారో నేనూ మిమ్మల్ని అంత సూటిగా అడుగుతాను. ఏమీ అనుకోరు

గదా!" అంది సునంద.

"అడగండి—" హుషారుగా అడిగాడు రామం.

"నా కోసం మీరు ఏమైనా చేయగలరా?"

"చేయగలను ..."

"బాగా ఆలోచించుకుని మరీ చెప్పండి!" అందామె.

"మీ విషయంలో ఇంక ఆలోచన లేదు-" అన్నాడు రామం.

"నేను సముద్రంలో దూకమంటాను...."

"దూకేస్తాను ...."

"మంచు పర్వతాల్లో ఉన్ని బట్టలు లేకుండా తిరగమంటాను...."

"తిరుగుతాను...."

"సింహంతో వట్టి చేతుల్తో పోరాడాలంటాను...."

"పోరాడతాను...."

"నేను సీరియస్‌గా చెబుతున్నాను. బాగా ఆలోచించే మాట్లాడుతున్నారా?"

"నేనూ సీరియస్‌గానే చెబుతున్నాను...."

"అయితే నేను చేసిన హత్యకు మీరు హంతకుడినని చెబుతారా?" అన్నదామె.

రామం ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతడికి బదులు దొరకలేదు.

"ప్రశ్న మరోసారి అడుగుతాను. హత్య నేను చేస్తాను. హంతకుడు మీరని చెప్పాలి...."అంది సునంద.

రామం ఏమనాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు.

"తొందరేం లేదు. బాగా ఆలోచించుకుని నెమ్మదిగా జవాబివ్వండి. నేను రేపు మళ్ళీ బీచికి వస్తాను—" అంటూ లేచి నిలబడిందామె.

రామం దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు.

2

మర్నాడు సరిగ్గా అదే సమయంలో రామం, సునంద బీచి దగ్గర కలుసుకున్నారు. ఆమె ఆశ్చర్యంగా— “వచ్చారే?” అంది.

“మీరు చెప్పిన హత్య గురించిన వివరాలు తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను—” అన్నాడు రామం గంభీరంగా.

“హత్య ఇంకా జరగనిదే వివరాలేం చెప్పగలను?” అందామె.

“కానీ నిన్న మీరు హత్య ప్రసక్తి తీసుకుని వచ్చారు?” అన్నాడతను.

“అవును. నేనొక హత్య చేయవలసి ఉంది—” అందామె.

“మీ బదులు ఆ హత్య నేను చేస్తాను....” అన్నాడు రామం.

“అలా కుదరదు. హత్య నా చేతుల్లోనే జరగాలి. నేరం మాత్రం నా మీదకు రాకూడదు—....” అంది సునంద.

“అలా ఎందుకు? మీకే ఇబ్బందీ లేకుండా పకడ్బందీగా పథకం వేసి నేను వాణ్ణి చంపేస్తాను!” అన్నాడు రామం.

“కానీ అతడికి నా చేతుల్లో చావాలన్నది కోరిక!”

“అదేం కోరిక?” అన్నాడు రామం ఆశ్చర్యంగా.

సునంద వివరించింది.

రామానికి లాగే మరొక సుందరం ఆమెను ప్రేమించాడు. ఆమె కోసం ఏమైనా చేస్తానన్నాడు. అయితే చస్తావా అనడిగింది సునంద. నీ చేతుల్లో అయితే

చావడానికి కూడా సిద్ధమే అన్నాడు సుందరం. సునంద అతడి ప్రేమ బలాన్ని పరీక్షించాలనే నిర్ణయించుకుంది. అయితే ఆ హత్యా నేరం భరించే మరో ప్రేమికుడు దొరక్కపోతాడా అనామె ఎదురుచూస్తోంది. ఇప్పుడు రామం దొరకనే దొరికాడు.

"ఆ సుందరాన్ని మరిచిపో—నన్నే ప్రేమించు—" అన్నాడు రామం.

"నా కోసం చస్తాననే ఆ సుందరం బ్రతికుండగా మరో వ్యక్తినెలా ప్రేమించగలను?" అంది సునంద.

"అయితే అతడినే ప్రేమిస్తున్నావా?" అన్నాడు రామం.

"నా కోసం చస్తాననే అతడి మాటలు నిజమని నిరూపితం కాకుండా అతడినెలా ప్రేమించగలను?" అంది సునంద.

రామం తృప్తిగా నిట్టూర్చి — "అయితే నువ్వు వాడిని ప్రేమించడంలేదన్నమాట. నువ్వేం చెబితే అది చేస్తాను...." అన్నాడు.

"హత్య ఎక్కడ చెయ్యాలో చెప్పు" అంది సునంద.

రామం కంగారుగా ఆమెవంక చూసి—"అయితే హత్య జరిగితీరాలంటావా?" అన్నాడు.

"రామాయణమంతా విని ఏదో అడిగినట్లుంది...."

"హత్య మా ఇంట్లో జరుగుతుంది"అన్నాడు రామం.

"అలా వద్దు. చివరి క్షణాల్లో నీ బుద్ధి మారిపోవచ్చు. హత్య మా ఇంట్లోనే జరగనీ...." అంది సునంద.

"అంతా నీ ఇష్టం...." అన్నాడు రామం.

"రేపు మధ్యాహ్నం మూడింటికి మా ఇంటికి రా—" అంటూ చిరునామా ఇచ్చిందామె.

3

సునంద ఇంట్లోని గది. సమయం మధ్యాహ్నం మూడు గంటలు. గదిలో ముగ్గురున్నారు. రామం, సునంద, సుందరం.

సునంద చేతికి గ్లవ్స్ వున్నాయి. చేతిలో కత్తి వుంది.

సుందరం మనిషి చాలా నిబ్బరంగా వున్నాడు.

రామం ఆమె చేతిలోని కత్తివంక చూస్తున్నాడు.

సునంద కత్తిని రామంచేతికిచ్చి పిడివద్ద జాగ్రత్తగా పట్టుకోమ్మంది. అలా చేశాక మళ్ళీ కత్తిని తీసుకుంది.

"సుందరం—చావడానికి సిద్ధమేనా?" అన్నదామె.

"నీ చేతుల్లో అయితే చావడానికి ఎప్పుడూ సిద్ధమే!" అన్నాడతను ఏమాత్రమూ కంగారులేకుండా.

"రామం—నువ్వూ సిద్ధమేనా?" అన్నది సునంద.

"దేనికి?"

"కొద్ది క్షణాల్లో సుందరం చచ్చిపోతాడు. ఆ శవాన్నెలా మాయంచేస్తావో అది పూర్తిగా నీ పూచీ. ఈ హత్యలో నాకింకే సంబంధమూ ఉండదు. ఉరికంబమే ఎక్కుతావో—తప్పించుకుని బయటపడతావో-అంతా నీ సామర్థ్యంమీద ఆధారపడి వుంటుంది...." అంది సునంద.

"అన్నింటికీ సిద్ధమే నేను!" అన్నాడు రామం.

"కత్తి సూటిగా నీ శరీరాన్ని తాకాలి. చొక్కా విప్పు...." అంది సునంద.

సుందరం చొక్కా విప్పాడు. ఆమె చెప్పకపోయినా అతను బనియన్ కూడా విప్పాడు.

నిండైన మనిషి అతను. పచ్చని మేనిఛాయ.

రామం సుందరంవంకే చూస్తున్నాడు.

అతడి కళ్ళల్లో మృత్యుభయం కనపడదేం? ఇదంతా నాటకమా? ఈ నాటకంలో వీరేం సాధించాలనుకుంటున్నారు? వేచి చూస్తే అంతా తనకే తెలుస్తుంది.

సునంద చేతిలోని కత్తిని ఓసారి అటూ యిటూ తిప్పింది. సుందరాన్ని సమీపించింది.

అతడు రెండు చేతులూ పైకి ఎత్తాడు.

"సుందరం — బాగా ఆలోచించుకో! నేను నిన్ను చంపడంలేదు. నీ ప్రేమబలాన్ని పరీక్షిస్తున్నాను. పరీక్ష అనవసరమనుకుంటే నిన్ను వదిలిపెట్టేస్తాను...." అంది సునంద.

"నీ చేతుల్లో చావడమే నా కిష్టం—" అన్నాడు సుందరం.

"నీ ఆఖరి కోరిక చెప్పు!" అంది సునంద.

"నీ చేతుల్లో చచ్చిపోతున్నాను. నాకింక కోరికలు లేవు...."

సునంద రామం వంక తిరిగింది—"ఈ హత్యా నేరం స్వీకరించడానికి నువ్వు సిద్ధంగా వున్నావు కదూ!"

"ఉన్నాను—" అన్నాడు రామం. సుందరానికున్న నిబ్బరం అతడికిలేదు. మాట కాస్త వణుకుతోంది. ఇదంతా నాటకమని ఏమూలో అతడికి అనిపిస్తున్నప్పటికీ హత్య జరుగుతుందేమోనని భయమూ పుడుతోంది.

సునంద చేయి గాలిలోకి విసురుగా లేచింది. వేగంగా బలంగా సుందరం పొట్టలోకి కత్తి దిగింది.

బుస్‌మని పొంగింది రక్తం!

రామం తెల్లబోయాడు.

సుందరం కుప్పలా కూలిపోయాడు. అతణ్ని వెల్లకితలా పడుకోబెట్టింది సునంద.

రామం ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తున్నాడు.

హత్య నిజంగా జరిగింది. తన కళ్ళెదుటే జరిగింది. అందులో ఏ మోసమూ లేదు. ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

సుందరం నేలమీద పడివున్నాడు. రక్తం నేల మీద కూడా ప్రవహిస్తోంది. అతడి స్వరం కూడా హీనంగా వుంది.

"సునందా — నా ప్రేమ బలం తెలిసింది కదూ!" అన్నవి అతడి ఆఖరి మాటలు. అప్పుడు తల పక్కకు వాలిపోయింది.

"రామం—ఇంక నువ్వు రంగంలోకి దిగాలి!" అంది సునంద అతడి వంక నే సునిశితంగా చూస్తూ.

రామం ఆమె వంక నే చూశాడు. ఆమె ముఖంలో ఎక్కడా భయంలేదు. జాలిలేదు. బాధలేదు.

ఈమె మనిషా, రాక్షసా? అనుకున్నాడతను. నిలువునా హత్య చేసింది ఒక అమాయకుణ్ని. ఆ విషయమై ఏ మాత్రమూ ఆలోచించకుండా తనను హత్యా నేరం భరించమంటోంది.

"ఇప్పుడు నే నేంచేయాలి?" అన్నాడు రామం.

"శవాన్ని మాయం చేయాలి!" అంది సునంద.

"ముందు బయట ఎవరైనా ఉన్నారేమో చూద్దాం" అన్నాడు రామం.

"ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. అంతా సినిమాకు పోయారు" అంది సునంద.

"బయటంటే వీధిలోఅని నా ఉద్దేశం—" అంటూ రామం వీధిలోకి నడిచాడు.

సునంద అతడి కోసం ఎదురు చూస్తోంది. రామం ఎప్పటికీ రాలేదు.

4

"ఎవరు కావాలమ్మా!" వినయంగా అడిగాడు మేనేజర్.

"ఓనరుగారబ్బాయి....— పేరు రామం...." అంది సునంద.

"ఆయనిప్పుడు థియేటర్లో పిక్చర్ చూస్తున్నారు.." అన్నాడు మేనేజర్.

సునంద అతణ్ని వివరాలడిగింది. మేనేజర్ ఆమెను రామం కూర్చున్న స్పెషల్ బాక్స్ సీట్లోకి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆమెను చూస్తూనే రామం కంగారుపడ్డాడు.

"మీ థియేటర్లో సినిమాయేగదా! ఎప్పుడైనా చూడొచ్చు. అర్జంటుగా నీతో మాట్లాడాలి....నాతో వస్తావా?" అంది సునంద.

రామం మాట్లాడకుండా లేచి ఆమెతో బయటకు వచ్చాడు.

"గొప్పవాడివే నువ్వు....మాటిచ్చి పారిపోతావా?" అంది సునంద.

"ఏదో నాటకం అనుకున్నాను. కానీ నిజంగా హత్య చేస్తావనుకోలేదు...." అన్నాడు రామం.

"నీ మాట నమ్ముకుని హత్యచేశాను. ఇప్పుడు నాకేది దారి? శవాన్నింట్లోంచి ఎలా తప్పించాలో తెలియడం లేదు...." అంది సునంద.

"నువ్వు మనిషివా, రాక్షసివా — నిలువునా నిండు ప్రాణాన్ని తీసేశావు. మగాణ్ని — నేనే ఆ దృశ్యానికి తట్టుకోలేకుండా ఉన్నాను. నువ్వెలా తట్టుకున్నావో తెలియడంలేదు...."

"అంతా నీ ధైర్యంమీద చేశాను...." అంది

సునంద.

రామానికేం చెప్పాలో తెలియలేదు. ఈ హత్య తన ప్రోత్సాహం వల్లనే జరిగిందా? ఒక నిండు ప్రాణం పోవడానికి తనే కారకుడయ్యాడా?

"ఏం చేశావు?"

"కాసేపు నీ కోసం ఎదురు చూశాను. తర్వాత నువ్వు పారిపోయ్యావని గ్రహించాను. అప్పుడు నాకు భయం వేసింది. గదిలో చిందిన రక్తమంతా తుడిచి శుభ్రం చేశాను. నా గదిలో వీణపెట్టె వుంది. అందులోంచి వీణతీసి బైట పెట్టాను. కష్టపడి శవాన్ని పెట్టెలో పెట్టాను. మూత వేసి నీ కోసం థియేటర్‌కు వచ్చాను. లక్కీగా దొరికావు...." అంది సునంద.

"ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?"

"ఆ హత్య చేసింది నువ్వు. ఎలా తప్పించుకుంటావో చూసుకో—" అంది సునంద.

"ఈ హత్యలో నాకే సంబంధమూ లేదు-" అన్నాడు రామం.

"ఇదేనా నీ ప్రేమబలం!" అంది సునంద.

"ఒక హంతకురాల్ని నేను ప్రేమించలేను —" అన్నాడు రామం.

"నువ్వు మోసగాడివి. నీ మొహం చూస్తే పాపం-" అంది సునంద అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోతూ.

రామం ఇంక సినిమా చూడలేదు. అతడు తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళాడు. అతను వెళ్ళగానే తల్లి పలకరించి— "ఏరా, రామం! నువ్వు వీణ ఎప్పట్నించీ నేర్చుకుంటున్నావు? వ్యవహారం వీణ కొనుక్కునేదాకా వచ్చిందే!" అంది.

"వీణ నేర్చుకోవడమేమిటి? కొనడమేమిటి?" అన్నాడతను.

తల్లి చెప్పింది. ఓ రిక్షావాడు తీసుకొచ్చి రామం కోసం తెచ్చానని ఓ వీణపెట్టె ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడట.

"అది నీ గదిలో వుంది. పోయి చూసుకో—" అంది తల్లి.

రామం తన గదికి వెళ్ళాడు. అక్కడ నిజంగానే వీణపెట్టె ఉన్నది. పెట్టెకు తాళం ఉన్నది.

రామానికి సునందమాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. ఆమె తెలివిగా శవాన్ని తనకు అంటగట్టింది.

తనిప్పుడీ శవాన్ని ఏం చేయాలి? రేపటి ఉదయానికి శవం వాసన రావడం ప్రారంభిస్తుంది. ఈలోగా ఈ పెట్టెను వదుల్చుకోవాలి.

రామం ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

దొడ్లో పాతిపెడదామా అంటే తల్లికి ఆ పెట్టె గురించి తెలిసిపోతుంది. వివరాలడుగుతుంది. ఏదో వంక పెట్టి దాన్ని బైటకు తీసుకునిపోవాలి.

రామం పెట్టెను పరీక్షగా చూశాడు.

వెధవది.... చాలా పొడుగ్గా వుంది. కారు టాపుమీద వెయ్యాలి. అలా వేస్తే అందర్నీ ఆకర్షిస్తుంది.

అతనింకా ఆలోచిస్తూండగానే తల్లి ఆ గదిలోకి వచ్చింది — "ఒకసారి వీణను బైటకుతియ్యరా? ఎలా ఉందో చూస్తాను...."

రామం తడబడుతూ—"పెట్టెకు తాళం వుందమ్మా— ఇదివరకు పంపారో కూడా నాకు తెలియడంలేదు. నేను వీణ నేర్చుకోవడం-అంతా అబద్ధం-ఈ వెధవ పెట్టెలో

ఏముందో ఏమిటో — ఎవరో కావాలని మనకు అంట గట్టారు ...” అన్నాడు.

“అయితే ఏముందంటావ్ ?” అంది తల్లి కంగారుగా.

“ఏమో—ఏదైనా శవమున్నా ఉండవచ్చు. దీన్ని ఎవరికీ తెలీకుండా బయట వదిలిపెట్టాలి—” అన్నాడు రామం.

అతడి తల్లి కంగారుపడింది — “అయితే తొందర పడకు. మీ నాన్న వచ్చేక పెట్టె తెరిచి చూసి ఏం చేయాలో ఆలోచిద్దువుగాని—”

“అంతవరకూ ఆగడానికి లేదు. ఇందులో ఏ టైం బాంబైనా ఉన్నదేమో—” అన్నాడు రామం. అతడి కిప్పుడు తల్లిని కంగారు పెట్టడమే మంచి ఉపాయమని పించింది. అప్పుడావిడే వెంటనే ఏవో ఏర్పాట్లు చేస్తుంది.

రామం అనుకున్నట్లే అయింది. ఆవిడ ఇద్దరు పని వాళ్ళను పిలిచింది. పెట్టెను కాసేపు పక్కవాళ్ళింట్లో పెట్టి రమ్మంది. ఏ బాంబైనా వుంటే అది వాళ్ళ ఇంట్లోనే పేలుతుందని ఆవిడ ఉద్దేశ్యం.

“అప్పుడైనా నేరం మనమీదకు రాదూ?” అన్నాడు రామం.

“బాగుందిరా — ఇంట్లో బాంబుపడి ఇల్లు కూలిపోతే అది మనవల్లే జరిగిందని చెప్పడానికా యింట్లో మనుషు లెక్కడుంటారూ?” అంది తల్లి.

అందులో వున్నది బాంబు కాదనీ, శవమనీ రామంకు తెలుసు. కానీ ఎలా చెప్పాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు. తండ్రి ఎప్పుడు వస్తాడా అని ఎదురుచూస్తున్నా డతను.

5

సాయంత్రం ఆరున్నరకు వచ్చాడు రామం తండ్రి.
తండ్రికి రామం జరిగింది చెప్పాడు.
తండ్రి వెంటనే పెట్టెను వెనక్కి తెమ్మని చెప్పాడు.
పనివాళ్ళు వెళ్ళి ఉత్త చేతుల్తో తిరిగివచ్చారు.
"వాళ్ళింట్లో పెట్టె లేదండి—"
"మీరే కదా మీ చేతుల్తో పెట్టి వచ్చారు...."
"అవునండి.... కానీ ఇప్పుడు లేదంటున్నారు...."
"ఏమయిందిట?"
"వాళ్ళేం చెప్పడం లేదండి ..."

రామం కంగారు పడ్డాడు. ఇప్పుడు తను పెట్టె పోయిందని సంబరపడాలా? లేక సమస్య మరింత జటిలమవుతుందా?

అసలు విషయం కనుక్కుందామని అతను పక్కవాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. ఇంట్లో ఇద్దరబ్బాయిలున్నారు. అతణ్ని మామూలుగా పలకరించారు.

"మా పనివాళ్ళు మీ యింట్లో వీణపెట్టె ఒకటి వుంచారు...."

వాళ్ళిద్దరు నవ్వారు-"వాళ్ళసలు మా ఇంటికిరాలేదు. ఎందుకలా చెప్పారో తెలియదు—"

రామం ఎంత అడిగినా వారిద్దరూ అదే సమాధానం చెప్పారు. ఇంట్లో వాళ్ళు తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరుట.

అబద్ధం వాళ్ళు చెబుతున్నారో, పనివాళ్లు చెబుతున్నారో రామానికి అర్థంకాలేదు. అసలు పెట్టెని ఎవరు మాయంచేశారు? ఎందుకు మాయంచేశారు?

విషయం తెలుసుకోవాలని రామం సునంద యింటికి బయల్దేరాడు. అతను వెళ్ళేసరికి ఆమె అప్పుడే గేటు

దగ్గర నిలబడివుంది.

"నువ్వా—అమ్మయ్యా—వచ్చావా?" అన్నదామె.

"మా యింటికి వీణపెట్టె పంపింది నువ్వేనా?" అన్నాడతను.

"వీణపెట్టె నేను పంపడమేమిటి? అదింకా యింట్లోనే వుంది. బయటికెలా తీసుకువెళ్దామా అని ఆలోచిస్తున్నాను...." అన్నదామె.

"ఏదీ—వచ్చి చూస్తాను...." అన్నాడతను.

ఇద్దరూ లోపలకు వెళ్ళారు.

గదిలో పెట్టె ఉన్నది. ఈ పెట్టె తను చూసింది కాదు. ఇది ఇంకోరకంగా వున్నది. అంటే అది ఎవరు పంపారు?

రామం ఆమెకు జరిగింది చెప్పాడు.

"కథలు చెప్పకు. ఈ పెట్టె తీసుకునిపో—" అంది సునంద.

రామం మాట్లాడకుండా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. అతడికి అంతా గజిబిజిగా వున్నది.

తన యింటికి వచ్చిన రెండో వీణపెట్టె ఎవరు పంపారు? అది పక్క వాళ్ళింట్లోంచి యెందుకు మాయమయింది?

రామం ఇల్లు చేరేసరికి తండ్రి చిందులు తొక్కుతున్నాడు. అంతకు కొద్దిక్షణాల క్రితం ఆయనకు ఫోన్ వచ్చిందట—ఆ వీణపెట్టెలో ఆయన వ్యాపారానికి ముఖ్యమైన వస్తువు పంపబడిందిట. పంపినది ఆయన మిత్రుడట.

రామం ఆశ్చర్యపోయాడు. కథ ఇలా తిరిగిందేమిటి?

తండ్రి తల్లిని తిడుతున్నాడు—"నీ తెలివితక్కువవల్ల రెండు లక్షల రూపాయలకు పైగా నష్టం. అదీకాక వ్యాపారంలో చెడ్డ పేరు. ఆ పెట్టె ఇలా పోయిందంటే నా భాగస్వాములెవ్వరూ నమ్మరు...."

"ఊరికే నోరు పారేసుకోకండి.... రెండు లక్షలేగా. మా నాన్నగారికి రాసి తెప్పిస్తాను. చాలా?" అంది రామం తల్లి.

"ఈ గర్వమే నిన్ను పాడు చేస్తోంది. అన్ని ప్రమాదాలూ డబ్బుతో దాటలేము. ముఖ్యంగా వ్యాపారంలో కావలసింది నమ్మకం. ఈ పెట్టె నన్ను చాలా ఇబ్బందుల్లో పెడుతుంది. నీ డబ్బు నన్ను కాపాడలేదు-" రామం తండ్రి ఆవేశంగానే అన్నాడు.

"బాగుందండీ-అలాంటప్పుడా పెట్టె కుర్రాడి పేరున పంపడమెందుకూ? అదే మన కొంప ముంచింది. మీ పేరున వచ్చివుంటే మేమెవ్వరం దాని జోలికి వెళ్ళే వాళ్ళం కాదు. తప్పంతా మీ మిత్రుడిదే!" అంది రామం తల్లి.

"బాగుంది. నేను తీరిక సమయాల్లో వీణ నేర్చుకుంటున్నానంటే ఏం బాగుంటుంది—ఎవరు నమ్ముతారు?" ఆనాయన ఇంకా ఏదో అనబోతూండగా వాచ్‌మన్ అక్కడ అడుగుపెట్టి — "బాబూ—ఓ రిక్షా వచ్చింది. అందులో వీణపెట్టె ఉన్నది. రిక్షావాడది ఇంట్లో పెట్టాలంటున్నాడు—" అన్నాడు.

రామం తండ్రి మాటలు ఆగిపోయాయి. వెంటనే ఇద్దరు పనివాళ్ళు బయటకు వెళ్ళారు.

వాళ్ళంతా ఆలోచిస్తున్నారు. పక్కింట్లో పెట్టినదిప్పుడు మళ్ళీ రిక్షాలోకి ఎలా వచ్చింది?

పనివాళ్ళిద్దరు వీణపెట్టెను మోసుకుని వచ్చారు. వాళ్ళు ముందు దింపారు. రామం తండ్రి వాళ్ళను పొమ్మన్నాడు.

రామం పెట్టెను పరిశీలించి చూస్తూ కంగారుపడి— "ఇది ఇందాకటి పెట్టి కాదు. మరొకటి—" అన్నాడు. అతడి కంగారుకు కారణం వేరు. ఆ పెట్టిని కొద్దిసేపటి క్రితం అతడు సునంద యింట్లో చూశాడు. అంటే అందులో....

"దీనికీ తాళంవేసి వుంది—" అంది రామం తల్లి.

"తాళంచెవి నా దగ్గరుంటుంది—" అంటూ రామం తండ్రి జేబులు తడిమి ఓ చెవి బైటకు తీశాడు.

రామానికి భయంవేసింది—"ఇది మీరనుకునే పెట్టి కాదు. దాన్ని తెరవద్దు. ఇది నిజంగా నా కోసం పంపబడిన పెట్టి—"

తండ్రి అతడి వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి—"అయితే నువ్వు ఇలాంటి వ్యాపారంలో దిగావా? సరేలే — ఈ పెట్టి ఎవరికోసమో — ఈ తాళమే తేలుస్తుంది...." అంటూ ఆయన తన దగ్గరున్న చెవిని తాళం కప్పులో పెట్టి తిప్పగానే తాళం విడిపోయింది. అప్పుడాయన కొడుకువంక గర్వంగా చూసి — "చూశావా? ఇది నా కోసమే!" అన్నాడు.

భార్యకూడా ఆయన అసలు సంగతి విచారించాడు. వ్యాపారంలో ఎన్నో రహస్యాలుంటాయట. అందుకని భాగస్వాములంతా ఈ ఏర్పాటు చేసుకున్నారుట. ఈ చెవికి వచ్చే తాళంకప్పులు మొత్తం డజను వున్నాయట. తాళంచెవులు భాగస్వాములందరిదగ్గరా ఉన్నాయట.

పనై పోగానే తాళంకప్ప ఒకతనికిచ్చేయాలిట. అతడి పేరు భార్యకు కూడా చెప్పకూడదు.

"తాళమెలా వచ్చిందో తెలియదు కానీ ఈ పెట్టి మాత్రం నా కోసమేనని కచ్చితంగా చెప్పగలను...." అన్నాడు రామం గొణుగుతున్నట్లు. ఇప్పుడు తండ్రి పెట్టిలోని శవాన్ని చూస్తే ఏమవుతుంది? తనేం చెప్పాలి? ఒక ఆడపిల్ల గురించి మతి పోగొట్టుకుని వెధవ గొడవలో ఇరుక్కున్నాడని తిడతాడా?

తండ్రి పెట్టిమూత తెరిచాడు. అంతే—పెట్టెలోంచి చటుక్కున ఓ మనిషి బైటికి గెంతడం జరిగింది.

రామం కళ్ళు తేలేశాడు. తండ్రి ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తప్పుకున్నాడు. రామం తల్లి కెవ్వుమని కేకేసింది.

అయితే పెట్టెలోంచి దూకినది భయంకర పిశాచం కాదు.

అందాల బొమ్మ.

ఆమెకు పద్దెనిమిదేళ్ళకంటె ఉండవేమో! కవ్వించే నాట్యానికి పనికొచ్చేటంత ధారాళమైన అవయవ సంపద. మెరిసిపోయే రంగు వళ్ళు. చూడగానే అందమైనవదని పించే కళ్ళు.

ఆమె రిబ్బన్‌లాంటి బ్రా వేసుకుంది. గోచీవంటి అండర్‌వేర్ ధరించింది. అప్పటికామె శరీరం మగాడికి కనులవిందు....

ఆమె రామం తండ్రినీ, రామాన్నీ పరీక్షగా చూసి—"మీ యిద్దరిలో ఎవరి కోసం నేను వచ్చాను?" అనడి గింది.

కంఠం తియ్యగానూ, మత్తుగానూ ఉన్నది.

రామం తల్లి కళ్ళు విస్ఫులింగాలయ్యాయి—"నువ్వెవరి

కోసం వచ్చావు?"

"ఈ ప్రశ్న ఎదురవుతుందని నేననుకోలేదు. మూత తెరవగానే కనిపించిన మగవాడికి కానుకగా వచ్చాను నేను. కానీ ఇద్దరు కనిపిస్తారని నేననుకోలేదు...."

"ఈమె నా కోసం కాదు...." అన్నాడు రామం.

"నా కోసమూ కాదు..." అన్నాడు రామం తండ్రి.

"ఈ ఇంట్లో ఇంకెవరైనా మగాళ్ళున్నారా?" అందా యువతి.

"లేరు...."

"అయితే నేను మీ ఇద్దరిలో ఒకరి కోసం...."

"అసలీ పెట్టె వాడికోసమేనని వాడన్నాడు...."

"అలాగైతే తాళం నాన్న దగ్గరెందుకుంటుందీ?"

ఇద్దరూ వాదోపవాదాలు చేసుకుంటూంటే ఆ యువతి నవ్వుతూ రామం తల్లి వంక చూసి-"మీ రెదురుగా ఉండడంవల్ల ఇద్దరూ ప్లేట్లు మార్చేశారు. లేకపోతే నాకోసమంటే నాకోసమని దెబ్బలాడుకునేవారు. ఇలా ఇంట్లో ఆడవాళ్ళకు తెలియకుండా ఆడపిల్లల్ని రప్పించు కోవడం ఇద్దరికీ అలవాటే! ఈ రోజు దురదృష్టంకొద్దీ వ్యవహారం బెటపడిపోయింది...." అంది.

"ఇందులో ఆడపిల్ల ఉన్నదని తెలిస్తే నీ ముందుగా ఎందుకు తీస్తానే....ఇదంతా రామంగాడి వ్యవహారమే.." అన్నాడు రామం తండ్రి.

"అలా దాటేయకండి. గదిలో ఎవరూ లేరనుకుని నేను పెట్టిలోంచి గెంతేయడం పొరపాటైపోయింది. నేనలా చేస్తానని మీరూ అనుకుని ఉండరు...." అందామె.

ఆ యువతి రామం తల్లికి అటు భర్తమీదా, ఇటు

కొడుకుమీదా కూడా అనుమానం వచ్చేలా మాట్లాడి—
"ఈ ఇంట్లో మగాళ్ళే లేరు. ఇక్కడుండి నేనేంచేస్తాను? ఓ చీర ఇప్పిస్తే కట్టుకుని వెళ్ళిపోతాను...." అంది.

"నువ్వు చీర కూడా కట్టుకుంటావా తల్లీ!" అంది రామం తల్లి వెటకారంగా.

"అయ్యో—ఆడవాళ్ళముందు నాకు మహా సిగ్గు—..." అందా యువతి. అలాగన్నప్పుడామె రామాన్నీ, అతడి తండ్రినీ మాత్రమే చూసింది.

7

వీణ వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె పేరు ఏమైనప్పటికీ వీణ పెట్టిలోంచి వచ్చింది కాబట్టి రామం తల్లి ఆమెకు వీణ అని పేరు పెట్టింది.

ఆమెను ఎవ్వరూ వారించలేదు. ఆమె ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందో ఎలా వచ్చిందో వివరాలు తెలుసుకుందుకు కూడా ప్రయత్నించలేదు. ఆమెను చూడగానే మగాళ్ళకు మతులు పోతున్నాయి. రామం తల్లికి వళ్ళు మండిపోతోంది.

ఆమె మగాళ్ళిద్దర్నీ చడామడా తిట్టింది. ఇద్దరూ నోరెత్తకుండా ఆమె తిట్లు భరించారు.

ఇది సునంద పనేనని రామానికి అనుమానంగా వుంది.. తల్లి చేత తిట్లుతిని అతను కార్లో సునంద ఇంటికి వెళ్లాడు..

తలుపు మరెవరో తీశారు.

"సునందతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు రామం.

సునంద రావడానికి అయిదు నిముషాలు పట్టింది. రామం అసహనంగా ఎదురుచూస్తున్నాడు.

"హలో—నువ్వా?" అంది సునంద.

"యూ ఆర్ ప్లేయింగ్ ఏ గేమ్...." అన్నాడు

రామం.

"ఏదో ఒకటి....నువ్వొస్తావన్న ఆశ నాకుంది. అది నిజంచేశావు. చాలా సంతోషం. వీణ రిపేర్‌కిస్తానని అబద్దం చెప్పనా — ఓసారి పెట్టి కావాలన్నావని చెప్పనా—ఉపాయం నువ్వే చెప్పి అది తీసుకునిపో!" అంది సునంద.

"ఓసారి వచ్చి చూస్తాను...." అన్నాడు రామం.

"నిరభ్యంతరంగా!" అందామె.

ఇద్దరూ కలిసి ఆ గదిలోకి వెళ్ళారు. సునంద అతడికి పెట్టె తెరిచి చూపించి మూసేసింది. అందులో సుందరం శవముంది.

"బావ్ రే — మరి నా దగ్గరకు వచ్చిన పెట్టె సంగతేమిటి?"

సునంద అతణ్ని ఒక్క ప్రశ్న కూడా వెయ్యలేదు— "నువ్వేదో కథలు చెప్పి పారిపోయే బాపతని నా కలాగూ తెలుసు. కానీ శవమింక వాసనేస్తుందేమోనని అనుమానం. ఎంతకాలమని ఇంట్లో పెట్టుకున్కుర్చుంటాను?" అంది.

"అది నీ ఇష్టం...."

"ఇష్టంకాదు .... నీవల్ల వచ్చిన కష్టం...." అంది సునంద.

రామం మాట్లాడకుండా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

జరుగుతున్న నాటకం ఏమిటి? ఎవరో తనతో ఎందు కాడుకుంటున్నారు? ఇందులో సునంద పాత్ర ఏమిటి?

అతడింటికి రాగానే తల్లి అడిగింది—"ఏరా— ఇంట్లో సాగలేదని ఏకంగా దానింటికే పోయొచ్చావా?"

"అసలదెవరో నాకు తెలిసి ఏడిస్తే కదయ్మా!"

"తెలిస్తే వెడతావన్న మాట!"

"ఆఁ వెడితే వెడతాను...." అన్నాడు రామం.

కొడుకిలా అంటాడని ఊహించక ఆవిడ తడబడింది. తర్వాత గొణుక్కుంటూ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

8

ఆ రాత్రి రామం తండ్రి విశ్వనాథం అయిదారు చోట్లకు ఫోన్ చేశాడు. సరిగ్గా రాత్రి పదకొండు గంటలకు ఆయన కొడుకును పిలిచాడు — "ఈ రాత్రి నాకు నిద్రపట్టేలా లేదు. నా రహస్యాలన్నీ ఎవరో తెలుసుకున్నారు. నన్నో ఆట ఆడించాలనుకుంటున్నారు—...."

"అలా ఎందుకనుకుంటున్నారు?" అన్నాడు రామం.

"మనింటికి వచ్చిన వీణపెట్టె మాయమయింది. మరో పెట్టిలో అమ్మాయొచ్చింది. ఆ పెట్టె మావాళ్ళెవ్వరూ పంపలేదు. కానీ దానికి తాళం మాత్రం మా భాగస్వాముల్లోదే వేసివుంది...."

"అంటే మీ భాగస్వాముల్లో ఒకరు...."

"అలాగని నేననుకోవడంలేదు .." అన్నాడు రామం తండ్రి.

"మరేమనుకుంటున్నారు?"

"అందుకే నిన్ను పిలిచాను!"

రామం తండ్రివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఈ నాటకంలో నీ చేయి వుంది. ఎంతో కొంత నీకు తెలుసు. అది నువ్వు నాకు చెప్పాలి!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"నిజంగా నాకేమీ తెలియదు...."

"అబద్ధం చెప్పకు. కొడుకు తండ్రిని మోసంచేస్తే

దేవుడు కూడా క్షమించడు. నీకేమీ తెలియకపోతే ఆ వీణపెట్టె నీ కోసమేనని ఎందుకన్నావు? అందులో ఏముందో నీకు తెలుసు. ఎవరు పంపారో నీకు తెలుసు?"

"నన్నేమీ అడగొద్దు—నాకేమీ తెలియదు—" అన్నాడు రామం. తనకూ సునందకూ మధ్య జరిగిన కథ తండ్రికి చెప్పడం అతడికి బొత్తిగా ఇష్టంలేదు.

"చెప్పవా?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"మనింటికి వచ్చిన మొదటిపెట్టె ఏమయిందో తెలుసుకోవాలి. పక్కింట్లో ఇద్దర బ్బాయిలున్నారు. వాళ్ళచేత నిజం కక్కించాలి. ముందా ఏర్పాటు చూడండి—" అన్నాడు రామం.

"నాకా విషయం ఎప్పుడో స్ఫురించింది. సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకు రంగడు ఆ ఇంటికి వెడతాడు. ఈలోగా నువ్వు నీకు తెలిసింది చెప్పాలి. అది నాకు ఎంతగానో సహకరిస్తుంది. విషయం దాచడంవల్ల వ్యాపారంలో పరిస్థితులు ఒకోసారి ఎంతగానో విషమిస్తాయి—" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"ఎవరో నన్ను ఫోన్ చేసి బెదిరించారు నా పేరున ఒక వీణపెట్టె మనింటికి చేరుతుందట. అందులో ఒక శవం ఉంటుందట. ఆ శవాన్ని ఎవరికీ తెలియకుండా వదుల్చుకోవడం నా బాధ్యతట. ఈ విషయం రహస్యంగా ఉంచకపోతే నా ప్రాణాలకే ప్రమాదం—" అన్నాడు రామం.

విశ్వనాథం అంతా సావధానంగా విని — "అయితే ఇదంతా ఎవరో తెలివిగా ఆడిన పన్నాగం. నాకు రహస్యమైన సరుకు కొంత చేరవలసివున్నది. అది నా మిత్రుడు వీణపెట్టిలో పంపాడు. ఈ రహస్యం ఎవరో

తెలుసుకుని ముందే నీకు ఫోన్ చేసి బెదరగొట్టాడు. నువ్వు భయపడిపోయావు. ఫలితంగా పెట్టి పక్కింటికి చేరింది. అక్కణ్నించి వాళ్ళెలాగో దాన్ని సంగ్రహించుకుని పోయారు. ఆ తర్వాత ఇంట్లో కలతలు రేపడంకోసం ఓ అమ్మాయిని పంపారు.

మీ అమ్మ దగ్గర నా పరువు కాపాడు. ఆ పిల్ల నీ కోసమేనని చెప్పు. చెప్పమన్నానుగదా అని వేధ వ్యేషాలు వేస్తే కన్న కొడుకునని కూడా జాలితలచను. అమ్మ నీ తప్పైతే క్షమిస్తుంది కానీ నా తప్పును క్షమించదు. అందుకని ఈ అబద్ధం చెప్పమంటున్నాను తప్పితే నిన్ను అల్లరిచిల్లరిగా తిరగమనడంలేదు. మనను అల్లరిపెడుతున్నవారెవరో ఆచూకీ తెలిస్తే మాత్రం నాకు చెప్పడం మరిచిపోకు...."

రామం తండ్రి మాటలు శ్రద్ధగా విన్నాడు. సునంద తండ్రిని అల్లరిపెట్టాలనుకుంటోందా? ఎందుకు?

సునంద వ్యవహారం మొత్తం తమాషాగా వుంది.

పరీక్షు పేరు చెప్పి ఓ ప్రియుణ్ని హత్యచేసింది. మరో ప్రియుణ్ని హత్యానేరం మోయమంది. తమ ఇంటికి వచ్చిన వీణపెట్టిని ఆమే కాజేసిందా? తండ్రికి వీణ పెట్టిలో ఏదో వస్తుందని ఆమెకు ముందుగానే తెలుసా? తెలిసే ఈ నాటకమంతా ఆడిందా?

అయితే బీచివద్ద తనే ఆమెను పలకరించాడు తప్పితే ఆమె తనవంకనైనా చూడలేదే! ఇదామె ఆడిన నాటకమెందుకవుతుంది?

ఇంతకీ తను తండ్రికి సునంద పేరు చెప్పాలా, అక్కర్లేదా?

రామానికి నిద్రపట్టలేదు. రాత్రి పన్నెండు గంటలక్షు

పక్కింటి అబ్బాయి అను పాలుగు తగిలించి రంగడు తీసుకొచ్చే సమాచారం తెలుసుకోవాలని అతడికి చాలా కుతూహలంగా వుంది.

రంగడంటే ఆ ఊరిలోని రౌడీలందరికీ కూడా సింహ స్వప్నం. వాడిది ఏనుగు బలం. ప్రత్యర్థిని ఎదుర్కొనడంలో సింహం బుర్ర. వాడు సరదాగా వీపుమీద తడితే రక్తం కక్కుకుంటారని చెప్పుకుంటారు. మనిషి చూడ్డానికి కూడా మహా భయంకరంగా వుంటాడు.

పక్కింటి అబ్బాయిలు రంగణ్ని చూడగానే నేరం ఒప్పేసుకుంటారని రామం అనుమానం.

సరిగ్గా పన్నెండుంపావుకి రంగడు ఆ యింట్లోకి వచ్చాడు. వాడి బట్టలు చిరిగివున్నాయి. పెదవి చిట్లి రక్తం కారుతోంది. జుత్తంతా రేగిపోయి వుంది. మనిషి ఆయాసంతో రొప్పుతున్నాడు. వాడి చేతిలో ఓ కవరు వుంది.

"కలియుగంలో కూడా దేవుడు అవతారమెత్తాడు. లేకపోతే ఈ రంగణ్ని కొట్టడం మానవమాత్రుడివల్ల అయ్యే పనికాదు—" అన్నాడు రంగడు.

"దెబ్బలు తినొచ్చి ఇంకా ప్రగల్భాలు దేనికి?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"తన ఇస్త్రీ మడత కూడా నలక్కుండా నన్నిలా కొట్టాడు సార్! వాడు మానవమాత్రుడంటే మీరు నమ్ముతారా?" అన్నాడు రంగడు.

నమ్మడం కాస్త కష్టమే—"అసలేం జరిగిందో చెప్పు. తర్వాత వాడు దేవుడో మనిషో ఆలోచిద్దాం—" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"నేనాయింట్లో అడుగు పెట్టబోగా—గుమ్మం దగ్గిరే

ఓ నీలైన మనిషి తగిలాడు. గోపలకు వెళ్ళొద్దన్నాడు. నేను వెడతానన్నాను. వెడితే ఏం జరుగుతుందో తెలుసా అన్నాడు. తెలియదు అన్నాను. రెండే రెండు నిముషాల్లో నన్నిలా చేసి నా చేతిలో ఈ కవరు పెట్టి విశ్వనాథంగారికి ఇమ్మన్నాడు....."

విశ్వనాథం ఆత్రుతగా కవరు అందుకున్నాడు.

మిష్టర్ విశ్వనాథం!

మీ పక్కింటివాళ్ళ జోలికి వెళ్ళడం నీకు మంచిదికాదు. మీ ఇంట్లో ఓ బాంబుంది. వాళ్ళ జోలికి వెడితే ఆ బాంబు పేల్తుంది. నీకు శాంపుల్ కావాలంటే ఇంకోసారి మీ మనిషిని వాళ్ళింటికి పంపి చూడు. శాంపుల్ గా ఓ గది పేలిపోతుంది. ప్రస్తుతానికి ఇంతే విశేషాలు.

ఇట్లు

నిన్ను మించిన మనిషి."

రామం కూడా ఆ ఉత్తరం చదివాడు. అతడికి ఒళ్ళంతా వణుకు పుట్టింది. తమ యింట్లో బాంబుందా? ఎక్కడ?

అతడేదో అనబోగా విశ్వనాథం మాట్లాడవద్దన్నట్లు సైగ చేశాడు.

"నేనిప్పుడేంచేసేది సార్!" అన్నాడు రంగడు.

"హాయిగా ఇంటికిపోయి పడుకో! పొరపాటున కూడా ఆ యింటి జోలికి మరోసారి వెళ్ళకు...." అన్నాడు విశ్వనాథం.

రంగడు వెళ్ళిపోయాడు.

"మనమిప్పుడేం చేయాలి నాన్నా!"అన్నాడు రామం.

"నువ్వు పోయి పడుకో!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

9

రాత్రంతా సరిగ్గా నిద్రలేదేమో రామానికి మెలకువ వచ్చేసరికి కాస్త ఆలస్యమయింది. కానీ విశ్వనాథం కంటె ముందే లేచాడు.

టైము ఎనిమిదిదన్నరయింది. విశ్వనాథం ఇంకా నిద్ర లేవలేదు.

ఆ సమయంలో ఇంటికెవరో వచ్చారు. మనిషికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. బుగ్గమీసాలు. రామానికాయ న్నెప్పుడూ చూసిన గుర్తులేదు.

"నా పేరు కాంతారావు. మీ నాన్న ఉన్నాడా?" అన్నాడాయన.

"ఇంకా నిద్రలేవలేదండి. మీరెవరు?" అనడిగాడు రామం.

"మేమిద్దరం బాగా స్నేహితులం!"

"నాకు మిమ్మల్నెప్పుడూ చూసిన గుర్తు లే దే!" అన్నాడు రామం.

"మీ నాన్న స్నేహితులందర్నీ నువ్వు చూడడ మెందుకూ? నీ తెలివితేటలూ మీ నాన్న తెలివితేటల్లాగే ఏడిశాయి. అసలు నేనీరోజైనా వచ్చి వుండేవాణ్ని కాదు. అంతా మీ నాన్న తెలివితక్కువల్ల వచ్చింది—" అన్నాడాయన విసుగ్గా.

వాటం చూస్తుంటే తండ్రిని బాగా ఎరిగున్నవాడి లాగున్నాడు. రామం ఆయన్ను కూర్చోమని చెప్పి వెళ్ళి తండ్రిని నిద్రలేపాడు.

విశ్వనాథం కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచి—"ఏమిట్రా గొడవ—అసలే రాత్రంతా నిద్రలేదు—" అన్నాడు.

"ఎవరో కాంతారావుగారుట...."

"కాంతారావా? మనింటికి వచ్చేశాడా? కొంప మునిగిందే—" అంటూ ఆయన ఉలిక్కిపడి లేచి గబగబా బట్టలు మార్చుకుని హాల్లోకి బయల్దేరి వచ్చాడు.

రామానికీ వ్యవహారమంతా కుతూహలంగా వుంది. అతనూ తండ్రివెనకే వచ్చాడు.

"ఏమిటిలా అర్థాంతరంగా వచ్చేశావ్!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"నేను రావాలని వచ్చానా — నువ్వు రప్పించావు గానీ...." అన్నాడు కాంతారావు. అతడి ముఖంలో కోపం దాచుకుందామన్నా దాగడంలేదు.

"పొరపాట్లు ఒకోసారి ఎంతవారికీ వస్తుంటాయి. అంతా నా దురదృష్టం!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"మన వస్తువు ఎదుటివారి దగ్గర పోయినప్పుడు అది పొరపాటా, నమ్మకద్రోహమా అన్నది మనకు వారిమీద ఉండే నమ్మకంమీద ఆ ధా ర ప డి ఉంటుంది—" అన్నాడు కాంతారావు చురుగ్గా విశ్వనాథం వంక చూస్తూ.

"అంటే—ఏమంటావ్?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"నాకు నీమీద నమ్మకం నువ్వు పొరపాట్లు చేయవని. అదే నమ్మకం నమ్మకద్రోహం విషయంలో ఏమనుకోవా లంటావ్? ఎందుకంటే—నీవల్ల జరిగినది—పొరపాటో, నమ్మకద్రోహమో తప్ప మరొకటికాదు...." అన్నాడు కాంతారావు.

"నువ్వు చాలా ఖచ్చితంగా నీ మనసులోని మాట చెప్పావు. అందుకు నేను నిన్ను తప్పు పట్టను. కానీ నన్నెలా నమ్ముతావో, నిన్ను నమ్మించడం కోసం నేనేం చేయాలో నువ్వే చెప్పు!" దీనంగా అన్నాడు విశ్వ

నాథం.

రామం ఆశ్చర్యంగా తండ్రి వంక చూశాడు. విశ్వనాథంకు కోపం బాగా ఎక్కువ. ప్రతిదానికీ చిరాకు పడడం ఆయన అలవాటు. అలాంటిది కాంతారావు అంతలేసి మాటలంటుంటే ఎలా సహించగలిగాడు? కాంతారావు చాలా గొప్పవాడా? తన తండ్రిని కూడా శాసించగలడా?

"ఆత్మ విశ్వాసం ఉన్నవాడు చిన్నచిన్న తప్పులే చేస్తాడు. నీ ఆత్మ విశ్వాసంమీద నాకు గౌరవముంది. నువ్వు చాలా చిన్న తప్పుచేశావని ఇప్పుడే నిరూపిస్తాను. నిరూపించలేని పక్షంలో నీ ముందు నిలబడి లెంపలు వేసుకుని మరీ వెడతాను—" అన్నాడు కాంతారావు.

"అంత మాటనకు. అసలేంచేయాలో చెప్పు!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"నేను పంపిన పెట్టె ఎలా పోయిందో చెప్పు!" అన్నాడు కాంతారావు.

విశ్వనాథం వివరించాడు.

"సరే — అయితే ఓసారి మీ పక్కవాళ్ళింటికి వెడదాం—" అన్నాడు కాంతారావు. ఆయన, విశ్వనాథం, రామం—ముగ్గురూ పక్కింటికి వెళ్ళారు.

ఇంట్లో ఆ ఇద్దర బ్బాయిలూ ఉన్నారు.

విశ్వనాథాన్ని చూస్తూనే ఒకబ్బాయి—"ఇంక మీ పెట్టెని మీరు తీసుకుపోతారా? లేక ఇంకా అది పోయిందనే చెప్పాలా?" అన్నాడు.

విశ్వనాథం తెల్లబోయి "పోయిందని చెప్పడమేమిటి?" అన్నాడు.

"నిన్న రాత్రినుంచీ దీని గురించి నిద్రలేదు. ఎన్నో

ఎంక్వయిరీలు. అందరికీ మీరు చెప్పినట్లే అది పోయిందని చెబుతున్నాం. ఇంక మీరు దాన్ని తీసుకువెళ్ళిపోవడం మంచిదనుకుంటాను—" అన్నాడు రెండో అబ్బాయి.

రామానికీ, విశ్వనాధానికీ నోటమాట రాలేదు. నిన్న జరిగిందేమిటి? ఇప్పుడు జరుగుతున్నదేమిటి?

విశ్వనాథం క్షణాలమీద తేరుకున్నాడు—"ముందా పెట్టె ఎక్కడుందో చూపించండి—"

"మీ పని వాళ్ళెక్కడ పెట్టారో అక్కడే వుంది-" అంటూ ఆ అబ్బాయిలిద్దరూ పక్క గదిలోకి దారితీశారు.

ఆ గదిలో వీణపెట్టె వుంది. దాన్ని రామం గుర్తుపట్టి-"ఇదే నాన్నా—నిన్న వీళ్ళింట్లో పెట్టినదిదే!" అన్నాడతను కట్టిగా.

"దీన్ని మీరు తెరిచి చూశారా?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"చూడమని మీరు చెప్పలేదుగదా! మీరు చెప్పింది మాత్రమే చేశాం మేము. ఇరుగూ పొరుగూ అన్నాక ఆ మాత్రం సాయం చేసుకోవడంలో విశేషమేముంది?" అన్నాడా అబ్బాయి.

"ఒక్కసారి అంతా గదిలోంచి వెళ్ళిపోతే నేనో చిన్న పరీక్ష చేసుకోవాలి—" అన్నాడు కాంతారావు.

అంతా గదిలోంచి బయటకు వచ్చేశారు. కాంతారావు తలుపులు వేసుకున్నాడు. ఓ పావుగంట తర్వాత ఆయన బయటకు వచ్చి—"విశ్వనాథం—ఈ పెట్టెను నా కారుమీద పెట్టించు. కారుపైన చట్రం వుందిలే—" అన్నాడు.

"అంతా సక్రమంగా ఉందా?" అన్నాడు విశ్వనాథం ఆత్రుతగా.

"అన్నీ తర్వాత చెబుతాను. ముందు నేను చెప్పినట్లు చేయించు—"

పావు గంటలో అన్ని ఏర్పాట్లూ జరిగాయి.

"మరి నేను వస్తాను...." అన్నాడు కాంతారావు....

"పెట్టి నువ్వే తీసుకు వెడుతున్నావు...." అన్నాడు విశ్వనాథం.

"బుద్ధి తక్కువై నీతో వ్యాపారం ప్రారంభించాను. తెలివైనవాళ్ళు రెండు పొరపాట్లు చెయ్యరు. ఇంక నీకూ నాకూ ఏ సంబంధంలేదు...." అన్నాడు కాంతారావు.

"అంతా అయోమయంగా ఉంది నాకు. నన్నేం మాట్లాడనివ్వడంలేదు నువ్వు. సుడిగాలిలా వచ్చి వెళ్ళి పోతున్నావు. అసలేం జరిగిందో చెప్పడంలేదు...." అన్నాడు విశ్వనాథం.

"చెప్పడానికేముందీ — నా శ్రేయోభిలాషి ఒకరు ఫోన్‌లో నన్ను నీ మోసం గురించి హెచ్చరించడం జరిగింది. సమయానికి వచ్చి నా సరుకు నేను దక్కించు కున్నాను...." అన్నాడు కాంతారావు.

ఆయన కార్లో కూర్చున్నాడు. క్షణాలమీద కారు రివ్వుమంటూ దూసుకుపోయింది.

రామం, విశ్వనాథం ఇంట్లోకి వెళ్ళారు.

"ఆయన మీమీద అంత అథార్టీ చెలాయిస్తారేమిటి?" అన్నాడు రామం కోపం, ఉక్రోషం మిళితంచేసి.

"ఆయన భాగస్వామిగా ఉంటే ఎంత అథార్టీ చేసినా భరించవచ్చు. చూస్తూండగా రెండు మూడు లక్షల బేరం పోయింది—" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"పోతేపోయిందిలే నాన్నా—మనం మరో వ్యాపా

రంలో కూడదీసుకోవచ్చు. మీరు విచారించకండి!" అన్నాడు రామం.

"ఈ ఒక్క బేరం గురించి కాదు నా బెంగ! ఇలాంటి బేరాలు మొత్తమన్నీ పోయాయి. కాంతారావు దగ్గర్నుంచి ఇలాంటివి నెలకు రెండు తక్కువకాకుండా దొరుకుతాయి. అదీకాక కాంతారావు నాతో విడి పోయాడని తెలిస్తే ఇంకా చాలామంది నానుంచి విడి పోతారు. మన దర్జాలంతా ఈ చిల్లర వ్యాపారాలతోనే తప్ప అసలు వ్యాపారాలతో కాదు. అసలు నేను ధియేటరెలా కట్టాననుకుంటున్నావ్?" అన్నాడు విశ్వ నాథం. ఆయన గొంతు దీనంగా ఉంది.

తండ్రి చాలా పెద్ద దెబ్బ తిన్నాడని గ్రహించాడు రామం. ఆ పెట్టిలో కొన్ని లక్షలుచేసే సరుకుండి ఉంటుంది. ఇలా తండ్రి చాలా లాభాలు గడిస్తున్నాడు. ఆ లాభాలన్నీ ఇప్పుడు ఆగిపోతాయి.

"ఇదంతా ఆ పక్కింటివాళ్ళు చేశారు. వాళ్ళని నాలుగు తంతే బుద్ధి వస్తుంది...." అన్నాడు రామం.

"ఇంట్లో బాంబు సంగతి మరిచిపోకు...." అన్నాడు విశ్వనాథం.

"అది నిజమో, కాదో!" అన్నాడు రామం.

"అలాగని రిస్కు తీసుకోలేముగదా!" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"అసలు పక్కవాళ్ళింటికి వెడుతూంటేనే మనకు అనుమానం రావాలి. మనింట్లో ఏదైనా పేల్తుందా అని-అలాంటిదేం జరగలేదు...." అన్నాడు రామం.

ఇంతలో ఒక పనివాడలా పరుగున వచ్చి—"దొడ్లో రేకుల షెడ్డు కూలిపోయిందండి—" అన్నాడు.

తండ్రీ కొడుకులిద్దరూ కంగారు పడ్డారు.

ఆ మధ్య మేడమీద కొత్త గదులు కట్టినప్పుడు సిమెంటు దాచడం కోసమని దొడ్లో రేకుల షెడ్డు ఒకటి కట్టారు. అదిప్పుడు కూలిపోయింది.

తండ్రీ కొడుకులిద్దరూ దొడ్లోకి పరుగెత్తారు.

షెడ్డు కూలిపోవడం నిజమే! అదెలా జరిగిందో తెలియదు.

విశ్వనాథం ముహం కదుక్కుంటూండగా ఫోన్ కాల్ ఒకటి వచ్చింది—"మిష్టర్ విశ్వనాథం! ఇంట్లో గదెందుకులే అని దొడ్లో రేకుల షెడ్డుతో వదిలిపెట్టాను. శాంపుల్ చూశావుగా. మీ పొరుగింటివాళ్ళు అమాయకులు. వాళ్ళ జోలికి వెళ్ళకు. అమాయకుల జోలికి వెడితే నీ యింట్లో బాంబు పేలుతుంది...."

రామం అందుకుని విన్నాడది. కంఠం స్త్రీది.

స్త్రీ అనగానే అతడికి సునంద గుర్తుకొచ్చింది.

అవును—ఆ కంఠం సునందదే!

రామం సునంద ఇంటికి పరుగెత్తాడు. అసలీ నాటకమంతా ఏమిటో ఆమెను అడిగి తెలుసుకోవాలి. గట్టిగా హెచ్చరించాలి.

అతను నిన్న తను వెళ్ళిన ఇంటికి వెళ్ళాడు.

ఓ యువకుడు తలుపు తీశాడు.

"సునందతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడతను.

"సునంద ఎవరు?" అన్నాడా యువకుడు.

రామం ఎంత చెప్పినా సునంద ఎవరో ఆ యువకుడికి అర్థంకాలేదు. ఆలాంటి పేరుగల అమ్మాయి ఆ ఇంట్లో ఎప్పుడూ ఉండలేదని అతను నొక్కి వక్కాణించాడు.

"పోనీ — నా తృప్తికోసం — ఒక్కసారి సునంద

ఉందని నేననుకున్న గదిని చూడనిస్తారా?" అన్నాడు రామం.

"దానికేముంది చూడండి!" అన్నాడు ఆ యువకుడు.

రామం ముందు నడువగా ఆ యువకుడు అతన్ని అనుసరించాడు. ఇద్దరూ ఒక గదిలోకి వెళ్ళారు. గదిలో మూలగా ఒక వీణపెట్టె ఉంది.

"ఆ పెట్టె నేను తెరిచి చూడొచ్చా?" అన్నాడు రామం.

ఆ యువకుడు రామం వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి—"చూడాలనుంటే చూడండి!" అన్నాడు.

రామం వీణపెట్టె తెరిచి చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు—అందులో వీణ వుంది. శవం లేదు.

"అరే — ఇందులో వీణ ఉంది!" అన్నాడు రామం ఆశ్చర్యంగా.

ఆ యువకుడు నవ్వుతూ—"వీణ పెట్టెలో వీణలుండక శవాలుంటాయా?" అన్నాడు.

రామం ఉలిక్కిపడి — "కానీ — ఇందులో శవమే ఉండాలి!" అన్నాడు.

ఆ యువకుడతనివంక తీవ్రంగా చూసి — "ఇలాంటి జోకులు నాకు నచ్చవు—" అన్నాడు.

10

రామానికి సునంద వివరాలు తెలియలేదు. రెండు రోజులు అతను వృథా ప్రయత్నాలు చేసి విసిగిపోయి మూడో రోజు బీచికి వెడితే అతడికి అక్కడ సునంద కనబడింది. ఆశ్చర్యంగా అతడామెను సమీపించి—"నువ్విక్కడున్నావా?" అన్నాడు.

ఆమె నవ్వి—"నీ పేరు రామంకదూ—" అంది.

"ఇంకా నయం-నన్నెరగనన్నావు కాదు.." అంటూ అంటూ ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాడు రామం. ఆమె ఇబ్బందిగా కాస్త పక్కకు కదిలింది.

"నువ్వు హంతకురాలివి...." అన్నాడు రామం.

"నువ్వు మోసగాడివి...." అంది సునంద.

"నేను హంతకురాలికే మోసగాడినేమో!" అన్నాడు రామం.

"బాగా చెప్పావు. అయితే నేను హంతకురాలినని మోసగించానేమో—ఆ విషయం ఊహించావా?" అంది సునంద.

రామం ఉలిక్కిపడి-"నువ్వు నన్ను చాలా విధాలుగా మోసం చేశావేమోనని నాకు అనుమానంగా వుంది—" అన్నాడు.

"అవును. చేశాను...." అంది సునంద తాపీగా.

"ఎందుకు?" అన్నాడు రామం.

"అందుకు నువ్వే కారణం...." అంది సునంద.

"నేనా?" రామం ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

"అవును. నువ్వే? ఈ ఊళ్ళోని కళ్యాణి థియేటర్ మాదేనన్నావు. మీ నాన్న సీకా థియేటర్ వదిలేస్తాడన్నావు. మీకింకా చాలా వ్యాపారాలున్నాయన్నావు. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని మీ నాన్న, ఆడపిల్లల తండ్రులు బలవంత పెడుతున్నారన్నావు. ఇవన్నీ చెప్పి నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నావు....గుర్తుందా" అంది సునంద.

"గుర్తుంది."

"నువ్వు చెప్పిందాంట్లో నీవాళ్ళ గురించే కానీ నీ గురించి ఏమీ లేదు. నీ చుట్టూ వున్న వాతావరణం చూసుకుని అది నీ గొప్పతనమేనన్నట్లు మాట్లాడావు.

రెండ్రోజులు కాలేజి చుట్టూ తిరిగి—నా క్లాసు వివరాలు తెలుసుకున్న నువ్వు — నీవాళ్ళ వివరాలు చెప్పగానే ఎగిరి గంతేసి నీతో పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటాననుకున్నావు. కానీ నేను నీకు నా వాళ్ళ గురించి చెప్పదల్చుకోలేదు. నా అర్హత గురించి కూడా మాట్లాడదల్చుకోలేదు. నేనేం చేయగలనో చేసి చూపించాను. ఇరవై నాలు గంటల్లో నిన్నూ, మీ నాన్ననూ గడగడలాడించాను. మీ జాతకాలు మారిపోయేలా చేయగలను. ఇప్పుడు నీకు నా ప్రేమభిక్ష అడిగే అర్హత ఉన్నదో లేదో ఆలోచించుకో—" అంది సునంద.

రామం ఆశ్చర్యంగా ఆమెవంక చూస్తున్నాడు.

"నేను అహంకారాన్ని సహించను. మరోసారి నా దగ్గర అహంకారాన్ని ప్రదర్శించకు...." అంది సునంద.

"ఎలా సాధించావన్నీ!" అన్నాడు రామం.

"అవన్నీ నీ కెందుకు చెప్పాలి?" అంది సునంద.

"నా కళ్ళముందు సుందరాన్ని చంపావు. దాంతో నా మతి పోయింది. అదెలా జరిగిందో ఇప్పటికీ నే నూహించలేకున్నాను...." అన్నాడు రామం.

"అదో పెద్ద సందేహమా? నాతో రా...." అంటూ సునంద లేచింది. ఇద్దరూ బీచి రోడ్డుమీదకు వచ్చారు. అక్కడ ఓ పిట్టగోడకు అంటించిన పోస్టర్ రామానికి చూపించింది సునంద.

"ప్రముఖ మెజీషియన్, హిప్నాటిస్ట్ డాక్టర్ సుందర్రావు అద్భుత మహేంద్రజాల ప్రదర్శన...." అని వుంది దానిమీద. పోస్టర్ మీద ఓ యువకుడి బొమ్మ ఉన్నది. అతడి గుండెల్లోకి కత్తి దిగివున్నది. కత్తి దిగిన చోటనుంచి రక్తం ధారలుగా కారుతున్నది.

"సుందర్రావు నా బావ!" అంది సునంద—"నిన్ను సాధించడంలో అతడు చాలాచోట్ల నాకు సాయ పడ్డాడు. అతడి కారణంగానే ఎవరైనా మేమడిగింది చేయడానికి ఒప్పుకున్నారు. మీ రంగడిని తేలికగా మన్ను కరిపించిందీ అతనే! మీ షెడ్లో బాంబు పెట్టిం చిందీ అతనే!"

"మరి కాంతారావుగారు మా యింటికి వీణ పెట్టి పంపుతారని నీకెలా తెలుసు!" అన్నాడు రామం.

"అది తెలిసే కదా పథకం మొత్తం బావ రూపొం దించాడు ..." అని నవ్వింది సునంద.

"అదే....అదే....ఎలా తెలిసింది?"

"కాంతారావుగారు మా నాన్నగారు...." అంది సునంద.

రామానికి నోట మాటరాలేదు.

"నా ఎదుట చాలా గొప్పలు చెప్పావు. నువ్వూ మీ నాన్నా కలిసి మా యింటికొచ్చి నాముందు లెంపలేసు కుంటే మా నాన్నగారికి అసలు విషయం చెప్పి మళ్ళీ మీ వ్యాపారం వృద్ధి పొందేలా చేస్తాను. ఆలోచించుకో!"

రామం అక్కడే కూర్చుండిపోయాడు.

సునంద లేచి వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడామె ఈ ప్రపం చానికే మహారాణిలా నడుస్తోంది.

—: ఐ పో యిం ది :—